

בעזרת השם יתברך, אך ורק לשם שמים. למיפרק קוב"ה ושכינתיה וישראל מגו גלותא. עיין זהר דברים רפא ע"א. לתיקון השכינה הקדושה, ולתיקון כל ישראל עם השם. לשון הרמח"ל. ולעשות נחת רוח גדול לבוה"ק יתברך שמו. לשון היסוד ושורש העבודה.

מזמור לאסוף לשולחן שבת פר' בהר מס' 26 נשמח לקבל הארות ע"פ הרמב"ן: "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו" וכ"מ בזהר הקדוש ויקרא נג: ד"ה ר"י

לסעודה הראשונה

שבן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו. זה לשון הזהר הקדוש פרשת בהר דף קט: דבר נש בלא אתתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שרָא עליה. תרגום: שבן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו.

מתוך דברי הזהר הקדוש ראוי לעורר מדת הרחמים על כל מעוכבי השידוכים, ולהתפלל עליהם מעומק הלב שיזכו להקים בית נאמן בישראל, וכן להשתדל לעזור להם למצא את זיווגם.

נתפלל להשם יתברך שישפיע להקים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב ושר ונרדפה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתוכני בכולל עמך ישראל, בלי אהוביה הקדושים, לדעת, לאכור, ולהשיב אל ליבי, את דברי רבי שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש שכן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו. ועל ידי זה אוכה לעורר מדת הרחמים על כל מעוכבי השידוכים ולהתפלל עליהם מעומק הלב שיזכו להקים בית נאמן בישראל, ולהשתדל לעזור להם למצא את זיווגם.

בעזרת השם יתברך מתוך דברי הזהר הקדוש עוד יש להתעורר ולהבין את גודל החשיבות להשתדל מאוד לשמור על שלום ביתו ולא להתגרש חלילה, רק להיות אוהב שלום ורודף שלום, שהרי שבן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו.

נתפלל להשם יתברך שישפיע להקים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב ושר ונרדפה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתוכני בכולל עמך ישראל, בלי אהוביה הקדושים, להבין, לדעת, לאכור, ולהשיב אל ליבי, את דברי רבי שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש שכן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו. ועל ידי זה אוכה להשתדל מאוד לשמור על שלום ביתי ולא אתגרש חלילה, ואוכה להיות אוהב שלום ורודף שלום.

אולי נגזר דין על אותו איש, ורצה הקדוש ברוך הוא להזמין לפניו את זה כדי להצילו

זה לשון הזהר הקדוש דף קי: רבי חניא ורבי יוסי הוו אַזְלִי באַרחא, פגעו בַּהּהוא טורא, אַשְכּחוּ תרי גברי דהוו אַזְלִי, אַדְהִכִּי חֲמוּ חד בר נש דְּהוּה אַתִּי, וְאָמַר לוֹ, בְּמִטּוּ מְנִיכּוֹ, הָבוּ לִי מְזוֹנָא פְתָא דְנִהמָא, דְּהִנֵּי תִרִין יוֹמִין דְּתַעֲיָנָא בְּמִדְבָּרָא, וְלֹא אַכְלָנָא מִדִּי. אַשְתַּמִּיט חַד מֵאִינוֹן תְּרֵי גַבְרִי, וְאַפִּיק מְזוֹנִיָּה דְאִיהוּ אִינִיתִי לְאֹרְחָא, וְנִהִיב לִיה, וְאַכִּיל וְאַשְקִי לִיה. אָמַר לִיה חֲבֵרִיָּה, מַה תַּעֲבִיד מִן מְזוֹנָא, דְּהָא אָנָּה דִּידִי אַכְלָנָא. אָמַר לִיה, וְמָה עָלִי דִידִךָ, אָנָּה אֲזִיל, וְיָתִיב

גביה ההוא מספנא, עד דאכל כל מה דהוה גביה, ויהוא נהמא דאשתא, יתב ליה לאורחא, ואזל ליה.

תרגום: רבי חניא ורבי יוסי היו הולכים בדרך, פגעו באותו הר, מצאו שני גברים שהיו הולכים. בין כך ראו איש אחד שהיה בא, ואמר להם: בבקשה מכס, תנו לי מזון פת לחם, ששני ימים אלה שתעיתי במדבר ולא אכלתי דבר. נשמט אחד מאותם שני גברים, והוציא מזונו שהוא הביא לדרך, ונתן לו והאכיל והשקה אותו. אמר לו חברו: מה תעשה עם המזון, שהרי אני את שלי אני אוכל? אמר לו: ומה על שלך? אני הולך? יושב אצלו אותו אני, עד שאכל כל מה שהיה אצלו, ואותו לחם שנשאר נתן לו לדרך, והלך לו.

המשך לשון הזהר הקדוש: אמר רבי חניא, לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעביד על ידן. אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על ההוא בר נש, ובעא קודשא בריך הוא לזמנא קמיה האי, בגין לשזבא ליה. עד דהוו אַזְלִי, לָאָהּ הָהוּא גִבְרָא בְּאֹרְחָא, אָמַר לִיה חֲבֵרִיָּה, וְלֹא אִמְנִיָּא לָךְ דְּלֹא תִתֵּן נִהמָא לְאַחְרָא. אָמַר רִבִּי חֲנִיָּא לְרִבִּי יוֹסִי, הָא מְזוֹנָא גִבְוֹן נִיְהִיב לִיה לְמִיכַל. אָמַר רִבִּי יוֹסִי תִבְעִי לְמִיפָק מְנִיָּה זְכוּתָא, גִּזִּיל וְנַחֲמִי, דְּהָא וּדְאִי בְּקַפְטוּרִי דָּדָא טַפְסָא דְּמוֹתָא אַתְאַחִיד, וּבְעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַמְנָא זְכוּתִיָּה, בְּגִין לְשַׁזְבִּיָּה.

תרגום: אמר רבי חניא, לא רצה הקדוש ברוך הוא שידבר זה יעשה על ידינו. אמר רבי יוסי, אולי נגזר דין על אותו איש, ורצה הקדוש ברוך הוא להזמין לפניו את זה כדי להצילו. בעוד שהלכו, התעניף אותו איש בדרך. אמר לו חברו: ולא אמרתי לך שלא תתן לחם לאחר? אמר רבי חניא לרבי יוסי, הרי מזון עמנו, נתן לו לאכל. אמר רבי יוסי, התרצה להוציא ממנו את הזכות? הלך ונראה, שהרי בנדאי בצורת פניו של זה, הדפוס של המנות נאחו, ורצה הקדוש ברוך הוא לזמן זכותו כדי להצילו.

אשרי חלקו של האיש שעושה טוב משלו, שהרי מעורר טוב עם כנסת ישראל, ובמה? בצדקה.

המשך לשון הזהר הקדוש: אַדְהִכִּי, יָתִיב הָהוּא בַּר נֶשׁ, וְנָאִים תַּחֲוֹת חַד אֵילָנָא, וְחֲבֵרִיָּה אֶתְרַחֵק מְנִיָּה, וְיָתִיב בְּדֶרֶךְ אַחְרָא. אָמַר רִבִּי יוֹסִי לְרִבִּי חֲנִיָּא, הַשְׁתָּא נִיתִיב וְנַחֲמִי, דְּוּדְאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי לְמַרְחֵשׁ לִיה נִיסָא, קָמוּ וְאֹרִיכוּ. אַדְהִכִּי חֲמוּ חַד טִיפְסָא בְּשִׁלְחוּבִי קָאִים גְּבִיָּה. אָמַר רִבִּי חֲנִיָּא, וּוִי עַל הָהוּא בַּר נֶשׁ, דְּהַשְׁתָּא יִימּוּת. אָמַר רִבִּי יוֹסִי, זָכָאָהּ הָהוּא בַּר נֶשׁ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִרְחִישׁ לִיה נִיסָא. אַדְהִכִּי נָחַת מֵאֵילָנָא חַד חוּנָּא, וּבְעָא לְמַקְטְלִיָּה. קָם הָהוּא טַפְסָא עָלִיָּה וְסִטְלִיָּה. קִסְטֵר בְּרִישִׁיָּה טַפְסָא, וְאַזְל לִיה.

תרגום: בין כך ישב אותו האיש וישן תחת אילן אחד, וחברו התרחק ממנו וישב בדרך אחרת. אמר רבי יוסי לרבי חניא, כעת נשב ונראה, שנדאי הקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו נס. קמו ונראה, בין כך ראו צורה אחת של שלהבות עומדת לפניו. אמר רבי חניא, אוי על אותו האיש, שעכשו נמות. אמר רבי יוסי, אשרי אותו האיש, שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו נס. בין כך גרד מאילן אחד נחש אחד ורצה להרגו. קמה אותה צורה עליו והרגתה. סובבה הצורה בראשה, והלכה לה.

דָּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זֶשְׁבֵּר וְיָדָה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שֶׁתּוֹכְנֵנוּ בְּכָל־לַעֲמֹה יִשְׂרָאֵל, בְּיָדְךָ אֱהוּבֵיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְדַעַת, לִכְבוֹד, וּלְהַשִּׁיב אֶל לִבֵּנוּ, מֵעַט דְּמַעַט מִגְדֻלּוֹתָיו שֶׁל רֶשֶׁב"י, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְהַבִּין מֵעַט מִגְדֻלּוֹתָיו וּמִגְדֻלּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁיְלֻד אֵשֶׁה בֶּן אָנוּשׁ יִכּוֹל לְהַזִּיעַ לְדַרְגּוֹת עֲצוּמוֹת כֹּאֲלֵה שְׁאִין לָנוּ בָּהֶם שׁוֹם הַשָּׁמַיִם, וְזֶה יַעֲזֹר בְּלִבֵּנוּ זֶשְׁבֵּר עֲצוּם וְרַב לַעֲמוֹל בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וּלְיָלָה בְּכָל כּוֹזֵז מִמֶּשׁ עַד לִיצִיאָתִי מִהָעוֹלָם מִמֶּשׁ.

וַיִּתְפַּלל תַּמִּיד אֶל הַשֵּׁם לַעֲזֹרוֹ אֶל הַתְּשׁוּבָה וְלַהֲצִילוֹ מִיָּצְרוֹ.

זֶה לִשׁוֹן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת בְּהֵר בְּסוּף דָּף קֹט: וְהַפְּשִׁיט אֶת הָעוֹלָה וְנִתַּח אוֹתָהּ לְנִתְחִיָּה. וְאִמּוּרֵינוּ וּפְדֻרֵינוּ דְּאִינוּנוּ מִתְּאַפְּלִין כָּל הַלְּיָלָה, אִינוּנוּ כְּפָרָה דְּאִבְרִין דְּגוֹפֵא דִּילִיָּה וְנִפְשִׁיָּה, דְּלֹא יִתְוֹקְדוּן בְּגִיָּהֶם, וְלֹא יִתְמַסְרוּן בִּידָא דְּמִלְאָךְ הַמֶּנֶת, וּבְגִין דְּבֵר נֶשׁ חֵב בִּיצָר הָרַע, דְּאִיְהוּ צְפוּנִי, הִכִּי שְׁחִיטָתוֹ בְּצִפּוֹן לְשִׁזְבָּא לִיָּה מִהֵוֹא צְפוּנִי.

תְּרִגּוֹם: וְהַפְּשִׁיט אֶת הָעוֹלָה וְנִתַּח אוֹתָהּ לְנִתְחִיָּה. וְאִמּוּרֵינוּ וּפְדֻרֵינוּ שְׁהִם מִתְּעַפְּלִים כָּל הַלְּיָלָה, הִם כְּפָרָת אִיבְרֵי הַגּוֹף שֶׁלּוֹ וְנִפְשׁוֹ שֶׁלּוֹ יִשְׁרְפוּ בְּגִיָּהֶם, וְלֹא יִמְסְרוּ בִידָא מִלְאָךְ הַמֶּנֶת. וּמִשׁוֹם שְׁבִין אָדָם חֲטָא בִיצָר הָרַע, שֶׁהוּא צְפוּנִי, כִּדְ שְׁחִיטָתוֹ בְּצִפּוֹן, לְהֲצִילוֹ מֵאוֹתוֹ צְפוּנִי.

כְּלוּמַר שֶׁעַל יְדֵי שְׁחִיטַת הַקֶּרֶבֶן בְּצִפּוֹן הָאָדָם יִנָּצַל מִהֵיָצֵר הָרַע הַנִּקְרָא צְפוּנִי, וְכִיוֹן שֶׁלִּימְדוֹנוּ חַז"ל הַקְּדוּשִׁים שֶׁתְּפִילָּה הִיא בִּמְקוֹם הַקֶּרֶבֶן (כְּדֹאִיתָא בְּבִרְכוֹת כו: תְּפִלוֹת אֲבוֹת תִּקְנוּ וְאִסְמִכִּינְהוּ רַבֵּן אֲקָרְבָנוּת) אִם כֵּן עַל יְדֵי הַתְּפִילָּה הָאָדָם יִנָּצַל מִהֵיָצֵר הָרַע, וְכַדְבְּרֵי רַבְּנֵינוּ יוֹנֵה בְּשַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה (שַׁעֲרֵי אֶסְתֵּיף כ) וַיִּתְפַּלל תַּמִּיד אֶל הַשֵּׁם לַעֲזֹרוֹ אֶל הַתְּשׁוּבָה וְלַהֲצִילוֹ מִיָּצְרוֹ.

וְתַפְּלִל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּזְכָּר לְקָרְיָם אֶת מֶה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכֹדֵאִי לְהַתְּפַלֵּל דָּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זֶשְׁבֵּר וְיָדָה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שֶׁתּוֹכְנֵנוּ בְּכָל־לַעֲמֹה יִשְׂרָאֵל, בְּיָדְךָ אֱהוּבֵיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְהַתְּפַלֵּל אֵלֶיךָ תַּמִּיד שֶׁתַּעֲזֹרֵנוּ לְשׁוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָה, וְתַצִּילֵנוּ מִיָּצְרוֹ.

יֵשׁ מִפְּזָר וְנוֹסֵף עוֹד. מֶה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁזֶּה מַעֲזֹר בְּרִכּוֹת כְּנָגְדוֹ, וְלֹא יֹאמַר: אִם אֶתָּן אֶת זֶה עֲכָשׁוֹ, מֶה אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרִכּוֹת עַד בְּלִי דִי.

זֶה לִשׁוֹן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת אִמּוֹר דָּף קִי: תָּא חֲזִי, בְּנִי מְהִימְנוּתָא מִדְּבָרִי לְהָאִי לְרַעוּתָהוֹן בְּכָל יוֹמָא. מֵאֵן אִינוּנוּ בְּנִי מְהִימְנוּתָא. אִינוּנוּ דְּמַתְעַרֵּי הָאִי טוֹב לְקַבְּלִיהָ, וְלֹא חֵס עַל דִּילִיָּה, וְיִדְעִי דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיָּה יְתִיר. כְּמָה דְּאֶתָּא אֶמֶר, (מִשְׁלִי יֵא, כד) יֵשׁ מִפְּזָר וְנוֹסֵף עוֹד. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּהָאִי אֶתְעַר בְּרַכָּאן לְקַבְּלִיהָ, וְלֹא יִימָא אִי אֶתָּן הָאִי הַשְׁתָּא, מֵאִי אֶעֱבִיד לְמַחֵר. אֲלֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיָּה בְּרַכָּאן עַד בְּלִי דִי, כְּמָה דְּאִיֻּקְמִיָּה. **תְּרִגּוֹם:** בָּא רָאָה, בְּנִי הָאִמּוּנָה מְהִיגִים אֶת זֹאת לְרַצוֹנָם בְּכָל יוֹם. מִי הִם בְּנֵי הָאִמּוּנָה? אוֹתָם שְׁמַעוֹרְרִים הַטּוֹב הַזֶּה כְּנָגְדוֹ, וְלֹא חֵס עַל שְׁלּוֹ, וְיִוְדָעִים שֶׁהִרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן לוֹ יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר **יֵשׁ מִפְּזָר וְנוֹסֵף עוֹד. מֶה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁזֶּה מַעֲזֹר בְּרִכּוֹת כְּנָגְדוֹ, וְלֹא יֹאמַר: אִם אֶתָּן אֶת זֶה עֲכָשׁוֹ, מֶה אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרִכּוֹת עַד בְּלִי דִי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְיָה.**

וְתַפְּלִל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּזְכָּר לְקָרְיָם אֶת מֶה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכֹדֵאִי לְהַתְּפַלֵּל דָּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זֶשְׁבֵּר וְיָדָה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שֶׁתּוֹכְנֵנוּ בְּכָל־לַעֲמֹה יִשְׂרָאֵל, בְּיָדְךָ אֱהוּבֵיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְדַעַת, לִכְבוֹד, וּלְהַשִּׁיב אֶל לִבֵּנוּ, אֶת דְּבָרֵינוּ שֶׁמִּעוֹן בְּרִי יִיחָאִי בְּזֹהֵר הַקְּדוּשָׁה יֵשׁ מִפְּזָר וְנוֹסֵף עוֹד.

הַמִּשְׁךְ לִשׁוֹן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ: אֶמֶר רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אֶמִינָא לָךְ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַּעַד לְמַרְחֵשׁ לִיָּה נִיָּסָא, וְלֹא תִיפּוֹק זְכוּתִיָּה מִנִּיָּה. אֲדַהֲכִי אֶתְעַר הַהוּא בְּרִי נֶשׁ, וְקָם וְאָזִיל לִיָּה. אֲחִידוּ בִּיה רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְיִתְבּוּ לִיָּה לְמִיכָל. בְּתֵר דְּאֶכָּל, אֲחִוִּיָּאוּ לִיָּה נִיָּסָא דְּרַחֲשִׁי לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. **תְּרִגּוֹם:** אֶמֶר רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אֶמְרִיתִי לָךְ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רּוֹצֵה לְהַרְחִישׁ לוֹ נֶס, וְלֹא תוֹצִיא זְכוּתוֹ מִמֶּנּוּ; בְּיָן כִּדְ הַתְּעוֹרֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְקָם וְהִלָּךְ לוֹ. אֲחִזּוּ בּוֹ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְנִתְּנֵנוּ לוֹ לְאֶכָּל. אַחֵר שְׁאֶכָּל, הָרָאוּ לוֹ הַנֶּס שֶׁהַרְחִישׁ לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הַמִּשְׁךְ לִשׁוֹן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ: פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאֶמֶר, (תַּהֲלִים לו) בְּטַח בְּנִי וְעֵשֶׂה טוֹב שְׁכֹן אֶרֶץ וְרַעַה אֶמּוּנָה, וְזָכָא חוּלְקִיָּה דְּבֵר נֶשׁ דְּעֵבִיד טוֹב מִדִּידִיָּה, דְּהָא אֶתְעַר טוֹב בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. וּבְמָה. בְּצִדְקָה. דְּכִד אֶתְעַר צִדְקָה, הוּא טוֹב כְּדִין אֶתְעַר לְגַבִּי כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא כְּתִיב (מִשְׁלִי י) וְצִדְקָה תַצִּיל מִמֶּנּוּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּצִדְקָה אֵילָנָא דְּחִיָּי הוּא, וְאֶתְעַר עַל הַהוּא אֵילָנָא דְּמוֹתָא, וְנִטִּיל אִינוּנוּ דְּאֶחֱזִידוּ בִּיהָ, וְשִׁזִּיב לוֹן מִן מוֹתָא. מֵאֵן גְּרִים לְהַהוּא אֵילָנָא דְּחִיָּי דְּאֶתְעַר לְהָאִי, הוּי אִימָא הַהִיא צִדְקָה דְּאִיְהוּ עֲבִיד, כְּבִיכּוֹל הוּא עֲבִיד לִיָּה לְעִילָא, כְּמָה דְּאֶתָּא אֶמֶר (תַּהֲלִים קי) עוֹשֶׂה צִדְקָה בְּכָל עֵת. וְהָא אֶתְמַר.

תְּרִגּוֹם: פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאֶמֶר, בְּטַח בְּה' וְעֵשֶׂה טוֹב שְׁכֹן אֶרֶץ וְרַעַה אֶמּוּנָה. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל הָאִישׁ שֶׁעוֹשֶׂה טוֹב מִשְׁלּוֹ, שֶׁהִרִי מַעֲזֹר טוֹב עִם כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, וּבְמָה? בְּצִדְקָה. שֶׁכְּשֶׁצִּדְקָה מִתְּעוֹרֶרֶת, הוּא טוֹב, אֲזַ מִתְּעוֹרֵר אֶל כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, וְעַל זֶה כְּתוּב וְצִדְקָה תַצִּיל מִמֶּנּוּ. מֶה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁצִּדְקָה הִיא עֵץ הַחַיִּים, וּמִתְּעוֹרֶרֶת עַל אוֹתוֹ עֵץ הַמֶּנֶת, וְלִוְקַח אוֹתָם שְׁאֲחוּזִים בּוֹ וּמִצִּילֵם מִהַמֶּנֶת. מִי גְרַם לָאוֹתוֹ עֵץ חַיִּים שֶׁיִּתְעוֹרֵר לָזֶה? הִנֵּה אוֹמֵר, אוֹתָהּ צִדְקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּבִיכּוֹל הוּא עֵשֶׂה אוֹתוֹ לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר עֵשֶׂה צִדְקָה צִדְקָה בְּכָל עֵת. וְהִרִי נִתְבָּאֵר.

וְתַפְּלִל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּזְכָּר לְקָרְיָם אֶת מֶה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכֹדֵאִי לְהַתְּפַלֵּל דָּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זֶשְׁבֵּר וְיָדָה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שֶׁתּוֹכְנֵנוּ בְּכָל־לַעֲמֹה יִשְׂרָאֵל, בְּיָדְךָ אֱהוּבֵיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְדַעַת, לִכְבוֹד, וּלְהַשִּׁיב אֶל לִבֵּנוּ, אֶת דְּבָרֵינוּ שֶׁמִּעוֹן בְּרִי יִיחָאִי בְּזֹהֵר הַקְּדוּשָׁה יֵשׁ מִפְּזָר וְנוֹסֵף עוֹד. מֶה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁזֶּה מַעֲזֹר בְּרִכּוֹת כְּנָגְדוֹ, וְלֹא יֹאמַר: אִם אֶתָּן אֶת זֶה עֲכָשׁוֹ, מֶה אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ בְּרִכּוֹת עַד בְּלִי דִי.

לְסַעֲוָה הַשְּׁנִיָּה

לְכַבּוֹד ל"ג בְּעוֹמֵר

אִם הָאָדָם יִזְכֶּה לְהַבִּין וּלְדַעַת מַעַט דְּמַעַט מִגְדֻלּוֹתָיו שֶׁל רֶשֶׁב"י זֶה יִתֵּן לוֹ לְהַבִּין מַעַט מִגְדֻלּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמִגְדֻלּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁיְלֻד אֵשֶׁה בֶּן אָנוּשׁ יִכּוֹל לְהַגִּיעַ לְדַרְגּוֹת עֲצוּמוֹת כֹּאֲלֵה שְׁאִין לָנוּ בָּהֶם שׁוֹם הַשָּׁמַיִם, וְזֶה יַעֲזֹר בְּלִבּוֹ חֶשֶׁק עֲצוּם וְרַב לַעֲמוֹל בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וּלְיָלָה בְּכָל כּוֹחוֹ מִמֶּשׁ עַד לִיצִיאָתוֹ מִהָעוֹלָם מִמֶּשׁ.

אִיתָא בִּיבְמוֹת כג. הַנִּיחָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן דְּדִרִישׁ טַעְמָא דְּקִרָא אֲלֵא לְרַבְּנָן מִנָּא לְהוֹ. כְּלוּמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר טַעַם לְדִין הַכְּתוּב בַּתּוֹרָה וַיֵּשׁ בְּזֶה נִפְקָא מִינָּה לְהַלְכָה שְׁבִאוֹפֵן שֶׁהַטַּעַם לֹא שִׁיךְ הַדִּין בְּטַל כְּמוֹ בְּבִגְד אֲלִמְנָה עֲשִׂירָה שְׁכִין שִׁישׁ לֶה בְּגָדִים אַחֲרִים אִינוּ חַיִּיב לְהַשִּׁיב לֶה אֶת הַמִּשְׁכּוֹן.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כֵּאֵן נִרְאָה חֶלֶק מִגְדֻלּוֹתָיו שֶׁל רֶשֶׁב"י שְׁלִכְאוּרָה סִבְרַת חֲכָמִים שְׁחוּלְקִים הִיא מִשׁוֹם שְׁמָא יֵשׁ טַעַם אַחֵר שֶׁשִּׁיךְ גַּם כְּשִׁאִין אֶת הַטַּעַם הָרִאשׁוֹן וְרֶשֶׁב"י לֹא חוּשׁ לְסַבְרָא זֶה, כִּיוֹן שְׁבִירוֹ לוֹ שֶׁזֶה הַטַּעַם שֶׁל הַדִּין וְאִין טַעַם אַחֵר.

וְתַפְּלִל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּזְכָּר לְקָרְיָם אֶת מֶה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכֹדֵאִי לְהַתְּפַלֵּל

מה הטעם? משום שזה מלורר ברכות כנגדו, ולא יאמר אם אתן את זה עכשיו, מה אעשה למחר? אלא הקדוש ברוך הוא נותן כל ברכות עד בלי חשבון ואזכה להרבות בצדקה לעניים הזונים.

לעולם יהיה בן אדם זהיר ברבוננו, וידבק לבו באמונה העליונה כדי שיהיה שלם עם רבוננו. שפשיהיה שלם עמו, לא יוכלו להזיקו כל בני העולם.

זה לשון הזהר הקדוש דף קי: וכי תאמרו מה נאכל וגו', רבי יהודה פתח, (תהלים לז) בטח ביי ויעשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. לעולם פר נש יהא זהיר במאריה, וידבק לביה במהימנותא עלאה, בגין דיהוי שלים במאריה. דכד יהוי שלים ביה, לא יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא. תרגום: וכי תאמרו מה נאכל וגו'. רבי יהודה פתח, בטח בה ויעשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. לעולם יהיה בן אדם זהיר ברבוננו, (לתלות את כל עניינו בקונו) וידבק לבו באמונה העליונה כדי שיהיה שלם עם רבוננו. שפשיהיה שלם עמו, לא יוכלו להזיקו כל בני העולם.

נתפסל להשם יתברך שזכרה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב ושלח ונדרה:

רבוננו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתן לנו עמך ישראל, בנך אהובך הקדוש, לדעת, לכור, ולהשיב אל ליבי, את דברי רבי שמעון בזהר הקדוש לעולם יהיה בן אדם זהיר ברבוננו, וידבק לבו באמונה העליונה כדי שיהיה שלם עם רבוננו, שפשיהיה שלם עמו, לא יוכלו להזיקו כל בני העולם, ויהי רצון מלפניך, שתתן לנו עמך ישראל, להיות זהיר לתלות את כל עניניו, ותעזרנו לדבק ליבי באמונה העליונה כדי שאהיה שלם עמך שפשיהיה שלם עמך לא יוכלו להזיקני כל בני העולם.

מעשה דרבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר במערה

זה לשון הגמרא שבת לג ע"ב: דיתבי (שישבו) רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתבי (וישב) יהודה בן גרים גביהו (איתם) פתח ר' יהודה ואמר כמה נאים מעשיהן של אומה זו (הרומיים) תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות (בתי מרחץ) ר' יוסי שתק, נענה רבי שמעון בר יוחאי ואמר כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין להושיב בהן זונות מרחצאות לעדן בהן עצמן, גשרים ליטול מהן מכס.

הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות (רומי) אמרו יהודה שעילה, יתעלה. (יקבל משרה חשובה) יוסי ששתק יגלה לציפורי שמעון (רבי שמעון בר יוחאי) שגינה יהרג. אזל הוא ובריה (הלך הוא ובנו) טשו בי מדרשא (הסתתרו בבית המדרש) כל יומא הוה מיייתי להו דביתיהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי (כל יום

היתה אשתו של רבי שמעון בר יוחאי מביאה להם לחם לאכול וכד מים, והיו אוכלים) כי תקיף גזירתא (כשהגזירה התחזקה וחיפשו אחריו מאוד) אמר ליה לבריה (אמר רבי שמעון לבנו) נשים דעתן קלה עליהן דילמא מצערי לה (שמא יצערו אותה) ומגליא לן (והיא תגלה היכן אנו מסתתרים) אזלו, טשו במערתא (הלכו והתחבאו במערה) איתרחיש ניסא (נעשה נס) איברי להו חרובא ועינא דמיא (ונברא להם עץ חרובים ומעין מים) והווי משלחי מנייהו (והיו פושטים את בגדיהם כדי שלא יתבלו) והווי יתבי עד צוארייהו בחלא (והיו יושבים בחול עד הצוואר)

כולי יומא גרסי (כל היום למדו תורה) בעידן צלויי (בזמן התפילה) מיכסו ומצלו והדר משלחי מנייהו כי היכי דלא ליבלו (לבשו בגדיהם והתפללו ואחר כך פשטו את הבגדים כדי שלא יבלו) איתבו תריסר שני במערתא (ישבו שנים עשרה חודשים במערה) אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא (בא אליהו הנביא ועמד בפתח המערה) אמר מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה? (אמר מי יודיע לבר יוחאי שהקיסר מת והתבטלה הגזירה?) נפקו, חזו אינשי דקא כרבי וזרעי (יצאו מהמערה וראו אנשים שחורשים וזורעים) אמר (רבי שמעון) מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה? (עוזבים את לימוד התורה ששכרה לנצח ומתעסקים בפרנסה שזה לחיי שעה) כל מקום שנותנין עיניהן (שמסתכלים בו) מיד נשרף, יצתה בת קול ואמרה להם, להחרב עולמי יצאתם? חזרו למערכתכם, הדור אזול איתיבו תריסר ירחי שתא (חזרו למערה וישבו שם שנים עשרה חודש) אמרי משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש (ובודאי שאנחנו יכולים לצאת)

לסעודה שלישית

יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערכתכם, נפקו (יצאו) כל היכא דהוה מחי (מכה) ר' אלעזר, הוה מסי (מרפא) רבי שמעון, אמר לו בני די (מספיק) לעולם אני ואתה, בהדי פניא דמעלי שבתא (בערב שבת לפנות ערב) חזו ההוא סבא (ראו את אותו זקן) דהוה נקיט תרי מדאני אסא (שהיה מחזיק שתי חבילות הדסים) ורהיט בין השמשות (ורץ בין השמשות) אמרו ליה (אמרו לו) הני למה לך? (אלו ההדסים למה לך?) אמר להו (אמר להם) לכבוד שבת ותיסגי לך בחד (שאלו אותו מדוע לא מספיק לך אחד) חד כנגד זכור וחד כנגד שמור (ענה להם חבילה אחת כנגד זכור וחבילה אחת כנגד שמור) אמר ליה לבריה (אמר רבי שמעון לבנו) חזי (תראה) כמה חביבין מצות על ישראל, יתיב דעתייהו (התיישבה דעתם) שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה (חותנו של רבי שמעון שמע שרבי שמעון יצא מהמערה) ונפק לאפיה (יצא לקראתו)

עייליה לבי בניה (הכניסו לבית המרחץ) הוה קא אריך ליה לבישריה (מתקן ומנקה את בשרו של רבי שמעון) חזי דהוה ביה פילי בגופיה (ראה רבי פנחס שיש לרבי שמעון סדקים בגופו שנוצרו מחמת החול שהיה עליו במערה) הוה קא בכי (בכה רבי פנחס) וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה (שהיו הדמעות צורבות לרבי שמעון על פצעיו) אמר ליה (רבי פנחס לרבי שמעון) אוי לי שראיתך בכך, אמר ליה (רבי שמעון) אשריך שראיתני בכך, (במצב הזה) שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך, דמעיקרא (בהתחלה לפני שהתחבא במערה) כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושיא הוה מפרק (מתרץ) ליה ר' פנחס בן יאיר תריסר פירוקי (שתים עשרה תירוצים) לסוף (אחרי שיצא מהמערה) כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא, הוה מפרק (מתרץ) ליה רבי שמעון בר יוחאי עשרין וארבעה פירוקי (תירוצים). ע"כ.

בעזרת השם יתברך אפשר ללמוד מהגמרא ב לקחים :

לקח א: אדם שזוכה למסור נפשו על לימוד התורה עושים לו נסים בעניין הפרנסה, ומסתבר שכל אחד לפי דרגתו כל שמתאמץ הרבה למען לימוד התורה נחשב למסירות נפש.

כן משמע מדברי הגמרא אזלו טשו במערתא (הלכו והתחבאו במערה) איתרחיש ניסא (נעשה נס) איברי להו חרובא ועינא דמיא (ונברא להם עץ חרובים ומעין מים) שכאשר האדם זוכה למסור נפשו על התורה השם יתברך מפרנסו באופן של למעלה מדרך הטבע, וכן נראה לעיננו שמאות אלפי אברכים יקרים בכל רחבי תבל שזוכים למסור נפשם על התורה והשם יתברך מפרנסם למעלה מדרך הטבע, וזכו שהתקיים בהם דברי המשנה באבות ג ה רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ.

תפיל ליהשם יתברך שזוכה לקיים את מה שקמדינו, וידיא להתפלל דרך תחנונים וכלב ושר ונדרה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בלי אהוביה הקדושים, לדעת, לכבוד, ולהשיב אל לב, שמי שזוכה למסור נפשו ללימוד התורה עושים לו נסים בעניין הפרנסה, וכל אחד לפי דרגתו כל שמתאמץ הרבה למען לימוד התורה נחשב למסירות נפש, ויהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, למסור נפשו על התורה הקדושה תמיד יומם ולילה בכל יום ויום כל ימי חיי, עד ליציאתי מהעולם במש, ואזכה שיתקיים בי דברי המשנה רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ.

לקח ב: יש מעלה גדולה בלימוד תורה מתוך צער, ועל ידי זה אפשר להגיע לדרגות עצומות בהבנת עמקות התורה.

אם ההשגחה סיבבה לאדם ללמוד תורה מתוך צער, יקיים דברי המשנה באבות (פ"ו מ"ו) וְהַשְׁמַח בְּחִלְקוֹ, שהרי על ידי זה יזכה לדרגות עצומות בהבנת עמקות התורה.

כן משמע מלשון הגמרא דמעיקרא (בהתחלה לפני שהתחבא במערה) כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושיא הוה מפרק (מתרץ) ליה ר' פנחס בן יאיר תריסר פירוקי (שתים עשרה תירוצים) לסוף (אחרי שיצא מהמערה) כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא, הוה מפרק (מתרץ) ליה רבי שמעון בר יוחאי עשרין וארבעה פירוקי (תירוצים) משמע שעל ידי לימוד התורה מתוך צער זוכים להגיע לדרגות עצומות בהבנת התורה ובעמקות התורה.

וכן משמע מדברי הגמרא בבבא מציעא פה. כי נח נפשיה, (כשנפטר בנו של רבי אלעזר בן רבי שמעון) אמטוהו למערתא דאבוה, (הביאו את מטתו לפתח המערה של אביו, רבי אלעזר ברבי שמעון) הוה הדרא לה עכנא למערתא. (היה שם נחש שהקיף את המערה) אמרו ליה (לנחש) עכנא עכנא! פתח פיד, ויכנס בן אצל אביו, לא פתחא להו. (לא רצה הנחש לפתוח את פיו שיוכלו ליכנס למערה) כסבורים העם לומר: שזה גדול מזה, (שרבי אלעזר ברבי שמעון היה גדול מבנו, שהרי לרבי אלעזר ברבי שמעון פתח הנחש את פיו, ולבנו לא הסכים לפתוח) יצתה בת קול, ואמרה: לא מפני שזה גדול מזה, אלא שזה היה בצער מערה, (רבי אלעזר ברבי שמעון התחבא עם אביו במערה שלש עשרה שנה) וזה, (בנו של רבי אלעזר ברבי שמעון) לא היה בצער מערה.

תפיל ליהשם יתברך שזוכה לקיים את מה שקמדינו, וידיא להתפלל דרך תחנונים וכלב ושר ונדרה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בלי אהוביה הקדושים, לדעת, לכבוד, ולהשיב אל לב, שמי שזוכה למסור נפשו ללימוד התורה עושים לו נסים בעניין הפרנסה, וכל אחד לפי דרגתו כל שמתאמץ הרבה למען לימוד התורה נחשב למסירות נפש, ויהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, למסור נפשו על התורה הקדושה תמיד יומם ולילה בכל יום ויום כל ימי חיי, עד ליציאתי מהעולם במש, ואזכה שיתקיים בי דברי המשנה רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ.

לע"נ מרים בת עישה ע"ה לבית משפחת מסס ניתן להשיג ספרי מזמור לאסף על התנ"ך ועל כמה מסכתות ועוד, וכן להקדיש 30 עלונים ב10 ₪ בטלפון: 054-84-67-992. לשמיעת 3333 שיעורים

073-371-82-54 ב 66 נושאים במספר:

120 סיפורי צדיקים מאוד מחזקים עם תפילות בשלוחה 7

העמוד היומי מסכת שבת שלוחה 61.

לע"נ ר' חיים בן מרקדה ז"ל. רצוי לראות את הספר מזמור לאסף עמ"ס סוכה ביצה ראש השנה (כ330 לקחים ותפילות מתוך הגמרא) באוצר החכמה **גירסאות 21 - 22** תזכו לכל הברכות.